

OMEN

LOVE LUNDELL

Love Lundell i samtal med Sofia Edgren

Wetterling Gallery

Förebud, varsel, järtecken. Omen. Då, när Love Lundell påbörjade målningarna under hösten 2022, bar den kommande utställningen ingen titel. Verken, som han började skissa på vid sidan av teckningarna han gjorde för en utställning på Åbo Konstmuseum i höstas, var ett sätt att fylla luckor i en i övrigt maxad tillvaro. Och en annorlunda tillvaro. I snart två år hade pandemin haft världen i sitt järngrepp. Och för Ukraina syntes knappast någon ljusning. Ingen visste det såklart då, att kriget bara var en början på något som skulle pågå länge. Och att det inom en snar framtid skulle rasa andra i Europas närhet. Som om tiden av stiltje och grymhet bar på ett förebud; en ont omen om att värre väntade.

Love Lundell: Utställningens arbetsnamn var först “pieces of a hole”. Som i saker som gått förlorade, som jag ville skulle återuppstå. Jag gillade tanken på att det som upphört att existera lämnar efter sig ett tomrum. Men efter att jag jobbat med verken något år, sa min fru Maria att “den där titeln håller inte”. Hon tyckte att den skulle heta som ett av verken istället. Att “Omen” gav starkare och fler associationer.

– Såklart har samtiden och flödet vi befinner oss i präglat verken i utställningen... pandemin, krigen... Ändå vill jag inte tolka in för mycket i det. Jag har funderat på allt det här med att välja sida och att öppet ta en tydlig ställning. För Ukraina, mot Putin. För vaccin, mot vaccin. För Palestina, mot Netanyahu. När blev en sociala medier-röst mer värd än någons tankar? Jag vet vart jag står i politiska frågor och det präglar mig och så klart min konst. Men skapandet har alltid för mig varit en plats långt bort från en värld uppdelad i GAL-TAN. Jag skriver av mig genom att måla, jag flyr genom att skapa och jag andas genom att vara i fred, säger Love Lundell.

Vi träffas i konstnäreans ateljé i Västberga i södra Stockholm. Ett par månader till vernissage väntar, men verken är i princip klara. Av utställningens mer än tjugo verk

hänger merparten ännu kvar på väggarna där knappt en yta är ledig. Runt de fem största - samtliga figurativa med motiv av personer i konstnärens karakteristiska colageteknik - syns ett flertal mindre. Alla i olja i en färgstark palett, men där de senare i princip lämnat det föreställande. Ändå anas ett samband målningarna emellan. I de mer abstrakta syns spår av element, som rutmönstret i en klassisk kökshandduk, som går att härleda till de större.

L.L: Inatt låg jag och funderade på vad vi skulle prata om i den här intervjun. Jag skrev till min pappa att jag inte hade något att säga om verken. Jag kan själv inte se att jag har haft någon riktning eller ett specifikt narrativ när jag jobbat med dem. Det är mer som själva processen har fött fram verken.

Det ska visa sig att konstnären, trots nattens tvivel, har mycket att säga; om verken och den konstnärliga processen såväl som sig själv. Sedan han tog sin masterexamen vid Konstakademiet i Trondheim år 2010, har han utvecklat en särpräglad stil i vilken allvar och humor, liksom fantasi och verklighet, går sida vid sida. I Love Lundells suggestiva målningar träder fragment av figurer, landskap och detaljer fram i bilder som verkar vara hämtade från en drömvärld. Fast som på samma gång är ytterst reell. I sin ständigt pågående insamling av bilder - från konsthistorien, litteraturen (“allt från James G Frazers “Den Gyllene Grenen” och Werner Herzogs “Att gå i kylan” till Psalmboken”), skivomslag, Youtube-klipp, instagramposter osv - som Love Lundell använder sig av i sitt arbete fastnade “Christinas World” på ögats retina. Han läste på om den förlamade kvinnan som släpar sig över ett fält i Andrew Wyeths ikoniska målning från 1948. En förlaga sparades för att i datorn sammanfogas med andra i collagetekniken som utgör en grund i hans konst. Och så började han måla motivet; en man med kutad rygg vänd mot betraktaren. Iklädd kepsen med texten “disarmament” ovanför två flaggor - en sovjetisk och en amerikansk - tycks han nästan som förstelnad i sin pose. Blickandes mot det gröngula landskap som syns utanför fönstret verkar karaktären ha fastnat vid något därute. Kanske är det en kvinna som släpar sig fram genom gräset. Tanken är att mannen med den kutiga ryggen är personen inuti huset som Christina blickar mot. Det är något hjälplöst och passivt över hela scenen. Och något med personen som verkar känsligt och sjukt. Sedan är det sällan så mycket rörelse i mina figurer. Inga fighters eller hästar i galopp. De är mer statiska och stillasittande, ibland till och med paralyserade. Så döpte jag också det verket till ”Omen”. Säger Love Lundell.

Sofia Edgren: Personerna i dina målningar tycks vara sammanfogade i ett slags lager-på-lager. Som de är ihopsatta av attribut från flera karaktärer. Brukar du ha någon reell förlaga, en verklig person, i åtanke när du påbörjar en målning?

L.L: Jag fyller ständigt på med material i min bildbank. Den innehåller tusentals bilder; av personer jag tycker om, men också massa annat. Allt från en viss kosition jag fastnat för till naturfoton och populärkulturella bildreferenser. Sedan försöker jag

”hitta rätt” genom att kombinera delar av dem. Ibland landar jag i ett motiv som, kanske undermedvetet, påminner om en verklig person. Så kan en betraktare säga; ”men det där ser ju ut som din bror?”. Det är häftigt att man kan känna igen en viss person i en målning som satts ihop av flera olika... Det hade inte blivit samma sak om jag enkom hade utgått från ett foto av en specifik person... som min bror.

S.E: Dina verk bär ofta, vad som verkar, genomtänkta titlar? I den här utställningen syns bland annat ”None Genuine But Mine”, ”Doomcation”, ”Lemoneyes”. Har titeln någon betydelse för upplevelsen av verket?

L.L: Mina målningar uppstår oftast i en process som jag inte kan härleda till en viss inspiration eller konkret källa... Snarare bär de på massa olika associationer. Att sätta en titel, i form av ett ord eller en mening som jag fastnat för under processen, kan kanske ge betraktaren en nyckel. Utan att skriva någon på näsan.

S.E: Många konstnärer avstår från att titulera sina verk, eller använder sig av numreringar som ”komposition I, II och III” osv. Det låter ändå som du hör till kategorin där språket intar en roll i konst?

L.L: Jag tänker ofta på Dan Wolgers och hans grejer. Tycker att han är en av Sveriges bästa konstnärer. Hans verk består ofta till stor del också av text, exempelvis verket ”Här slutar allmän väg”. Det är något väldigt direkt och enkelt i det. Men som samtidigt ger många bilder i huvudet. Fast, å andra sidan, när det kommer till titlar och huruvida de säger något om verket, behöver man ju egentligen inte ens förhålla sig till dem. Jag har en lista på grejer i min telefon där jag skriver ner sådant jag fastnar för. Som ”Grindslanten”, ”Swedish grace”, ”New public management”... ”Lemoneyes”... Men det mesta är bara snömos. Så är ju konst också ett slags kattguld.

S.E: Jag fastnar för målningen ”Lemoneyes”. Det är en av utställningens större målningar som visar en person som, likt en kikare, håller upp två citroner framför ögonen. Kroppen och dess omgivning liknar ett montage där delar från skilda sammanhang (som armarna i ett vitt blustyg, ett böljande hår och något som verkar vara en mask från någon ursprungsbefolkning) smälter samman i en enhet. Berätta om verket!?

L.L: Citronerna, ja.. jag tror de kom till mig via textraden i en Primal Scream-låt som jag hörde för mer än tjugo år sedan. Jag trodde länge att han sjöng ”stereoeyes” i nån låt vilket jag sen återigen hörde fel och förvandlade till ”lemoneyes”. Det är mycket så i mitt liv; jag missuppfattar och det sätter kurs. Senare såg jag en bild på någon som höll upp ett par citroner framför ögonen och tänkte att ”det där kan ju bli lemoneyes”. Jag ville även att personen skulle belysas underifrån. Det är fascinerande hur vi ser på människor som är upplysta underifrån... Jag undrar varför vi ofta upplever det som något obehagligt och kusligt. Jag försökte till och med fråga ”Chat GPT” om det.

S.E: Och vad fick du för svar?

L.L: Jag fick inget direkt svar så klart. Men jag gjorde en egen koppling och association utifrån den så kallade ”The Uncanny Valley-teorin”. Att det kanske har att göra med att vi räds verklighetstrogna avbildningar av människor och döda kroppar... Och att det där med vara upplyst underifrån har kanske med eld att göra.. Solen lyser ju inte på natten och den lyser ju sällan underifrån... Men förstår ändå inte riktigt varför det skulle vara läskigt att ha en ficklampa under hakan?

S.E: År 2022, när du påbörjade verken, brann världen - och brinner fortfarande. Var har du personligen befunnit dig under den här tiden?

L.L: Det har varit väldigt mycket de senaste åren... eller egentligen ända sedan min mamma gick bort år 2017. Mycket som gjort mig rätt uppfuckad. Min gallerist Björn Wetterling blev påkörd och var nära att dö, pandemin... Sedan har jag själv blivit pappa också. Vilket såklart varit jättefint, men som också inneburit en stor förändring. Alla de här skeendena har varit påfrestande och det har framkallat en hel del stressymtom... Som i perioder lett till utbrändhet och depression. Samtidigt har jag hållit ett väldigt högt tempo. Jag har svårt att bara sitta mig igenom svåra perioder, det blir snarare så att jag försöker gasa mig igenom det... Men det funkar ju inte heller i längden. Till slut blir det ett överflöd i huvudet och säkringarna i systemet bränns ut. Den senaste tiden har jag aktivt försökt att skala ner. Jag har stundom på riktigt känt mig rädd för att bli allvarligt sjuk.

S.E: Hur har den här perioden påverkat ditt konstnärliga uttryck?

L.L: Vissa konstnärer har något specifikt som det varit med om som påverkar hur de jobbar och som sätter avtryck på deras uttryck. Som ett trauma eller en vändning i livet som de hela tiden återkommer till. Vilket ger en viss ingång och en förståelse för konsten. Men jag har inget sådant riktigt... Eller jo, jag har i och för sig ett par händelser som satt djupa avtryck. En misshandel jag var med om i Norge. Och min mammas självmord. Efter att mamma gick bort gjorde jag en målning av en kvinna som kraschlandar i en sjö. Jag vet inte om det undermedvetet var ett sätt att bearbeta hennes död. Samtidigt försöker jag aktivt att hålla mig borta från det mörkret. Mina föräldrar har ändå överskuggat så mycket som jag gjort i livet... Och jag behöver inte ge mer eko för det. Istället för att fastna i det och dreja samma skål om och om igen, försöker jag hitta ett autentiskt uttryck bortom det. Något som är jag, utan deras påverkan. Å andra sidan är man ju en del av sina föräldrar... Och med tanke på det vore det konstigt om jag vaknade upp en dag utan att vara ångestladdad. Men jag är tacksam om jag kan slippa den delen i mitt arbete.

S.E: Hur har det påverkat dig i egenskap av konstnär att vara son till en av landets största kulturpersonligheter (Ulf Lundell)?

L.L: Jag har såklart tagit del av den så kallade ”kulturbarnsdebatten”... den om huruvida kulturbranschen präglas av nepotism. Oavsett om den gör det, har frågan präglat mig och mitt konstnärskap... och har definitivt gjort mig osäker. Jag har ofta en känsla av att jag inte duger till.. att det beröm jag får inte är genuint eller berättigat. Som ett ”imposter syndrome” upphöjt i tio. Men absolut inte i någon bemärkelse att det är synd om mig. Det är mer ett konstaterande av en känsla som har varit återkommande under hela mitt liv. Om någon vill vara ens kompis när man är tio bara för att man heter en sak i efternamn sätter det sina spår. Det förstör ens sätt att relatera till andra människor. Man blir lite paranoid i relationer, men också i det man gör.

S.E: Du började att måla i akryl, men övergick senare till olja. Varför?

L.L: Det fanns något barnsligt i mig och jag ville verkligen gå ifrån plast och mdf för att, på mitt sätt, närma mig ett medium jag alltid avskytt för att det var så svårt. Olja och pigment är ju laddat med vad som känns som hundra tusen år av kreativt skapande. Det är mästare hit och det är mästare dit. Och jag ville utvecklas och överge de återvändsgränder jag kört fast i. Det var helt enkelt ett sätt att tävla lite med mig själv, samtidigt som jag kunde säga hej då till en formativ fas. Men de första oljemålningarna jag gjorde står fortfarande i en sorts skamvrå och sekundärskäms för att jag frambringade dem.

S.E: Har du något mål med ditt måleri?

L.L: En strävan är att hitta ”rätt intuition”, eller det jag tänker på som något som ligger nära ett autentiskt uttryck. Eftersom jag alltid har andras bilder som förlagor och samplar saker kan jag inte lita på att det är det... Att jag delvis går mot ett mer abstrakt håll i verken i den här utställningen är ett steg i den riktningen. Jag vill kunna frijazza mer i mitt måleri... även om jag inte direkt är en storkonsument av jazz... haha. När jag sitter och tecknar fritt med min son känner jag att jag är närmare den där rätta intuitionen. Dit jag vill jag mer. Målet är att kunna rita en teckning på en servett på krogen och att sedan betala notan med den.

Text av Sofia Edgren.

Sofia Edgren är frilansjournalist och skriver för några av landets största tidningar, där ibland DN och DI Weekend. Hon bor i Stockholm och undervisar även i yoga. 2018 debuterade hon med boken *Allt för vågorna*.

OMEN, Olja på duk, 200 x 170 cm, 2024

Doomcation, 2024, Olja på duk, 200 x 170 cm

Nepo Baby Blues, 2024, Olja på duk, 200 x 170 cm

Chapel Hill Daydream, 2024, Olja på duk, 200 x 170 cm

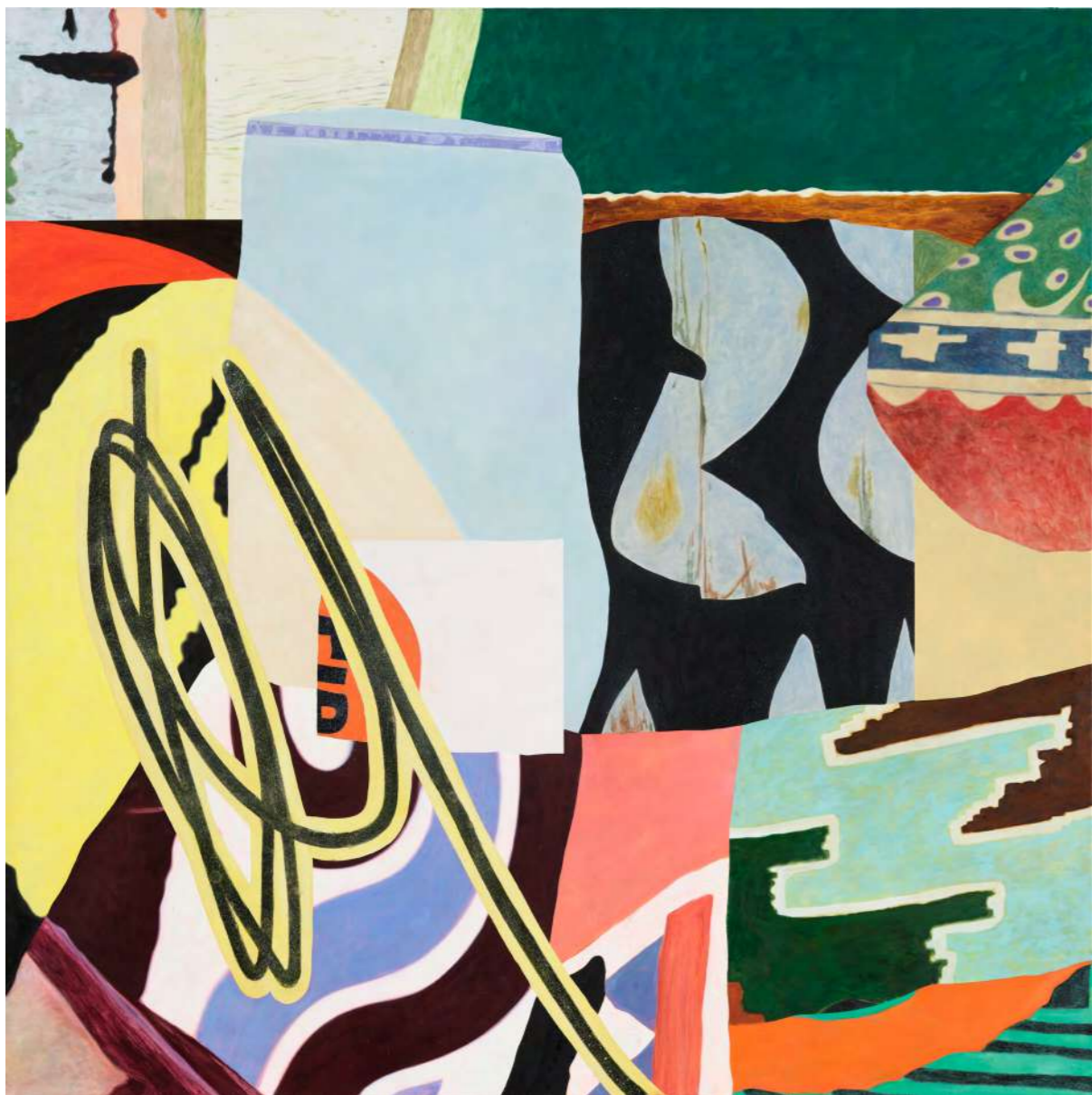

Lemoneyes, 2024, Olja på duk, 200 x 170 cm

None Genuine but Mine, 2024, Olja på duk, 100 x 100 cm

Bougie Club Scene, 2024, Olja på duk, 160 x 160 cm

Bronco, 2024, Olja på duk, 160 x 160 cm

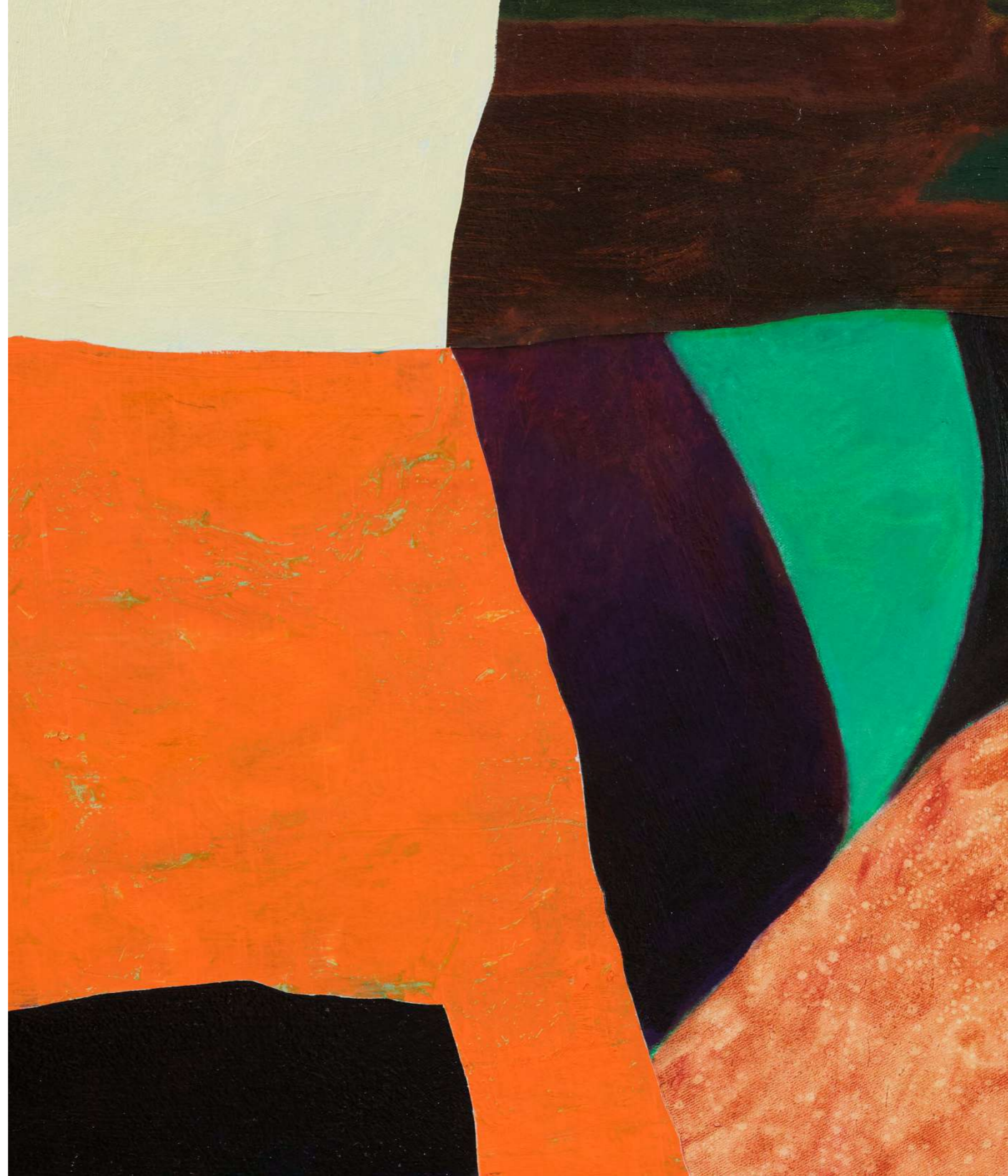
Word Salad, 2024, Olja på duk, 140 x 140 cm

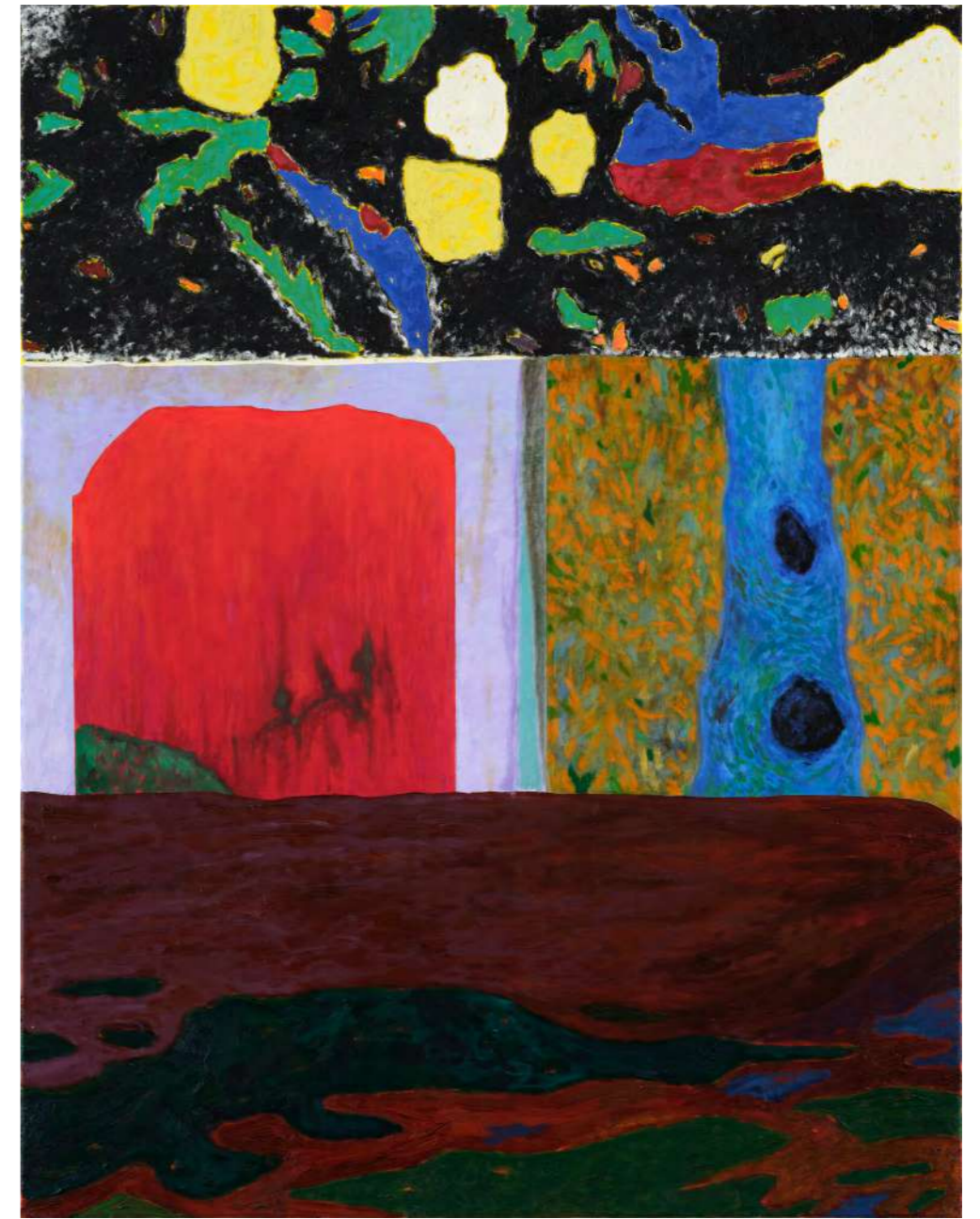
You and I are Earth, 2024, Olja på duk, 140 x 140 cm

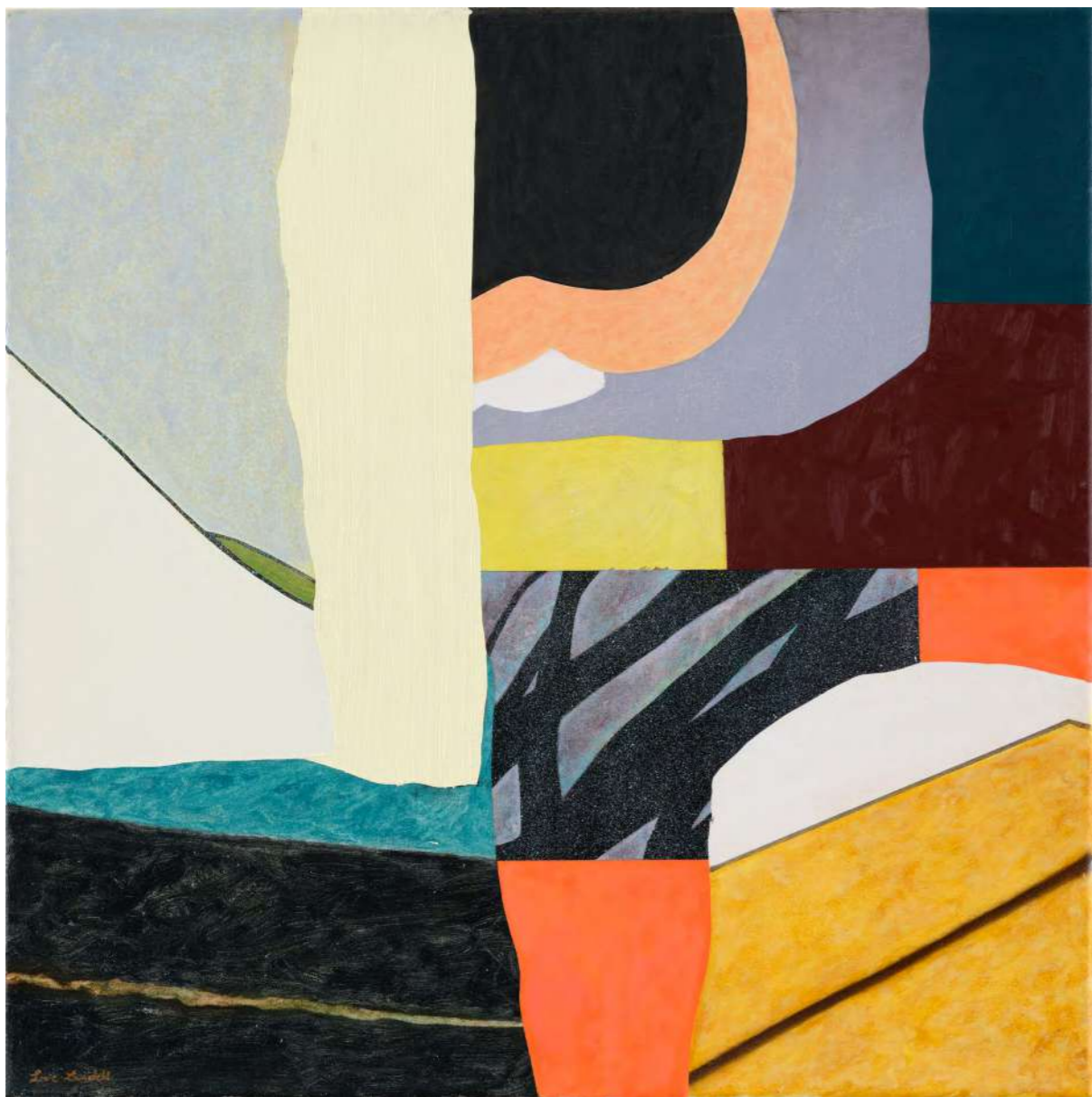
Ritualized Middens, 2024, Olja på duk, 80 x 80 cm

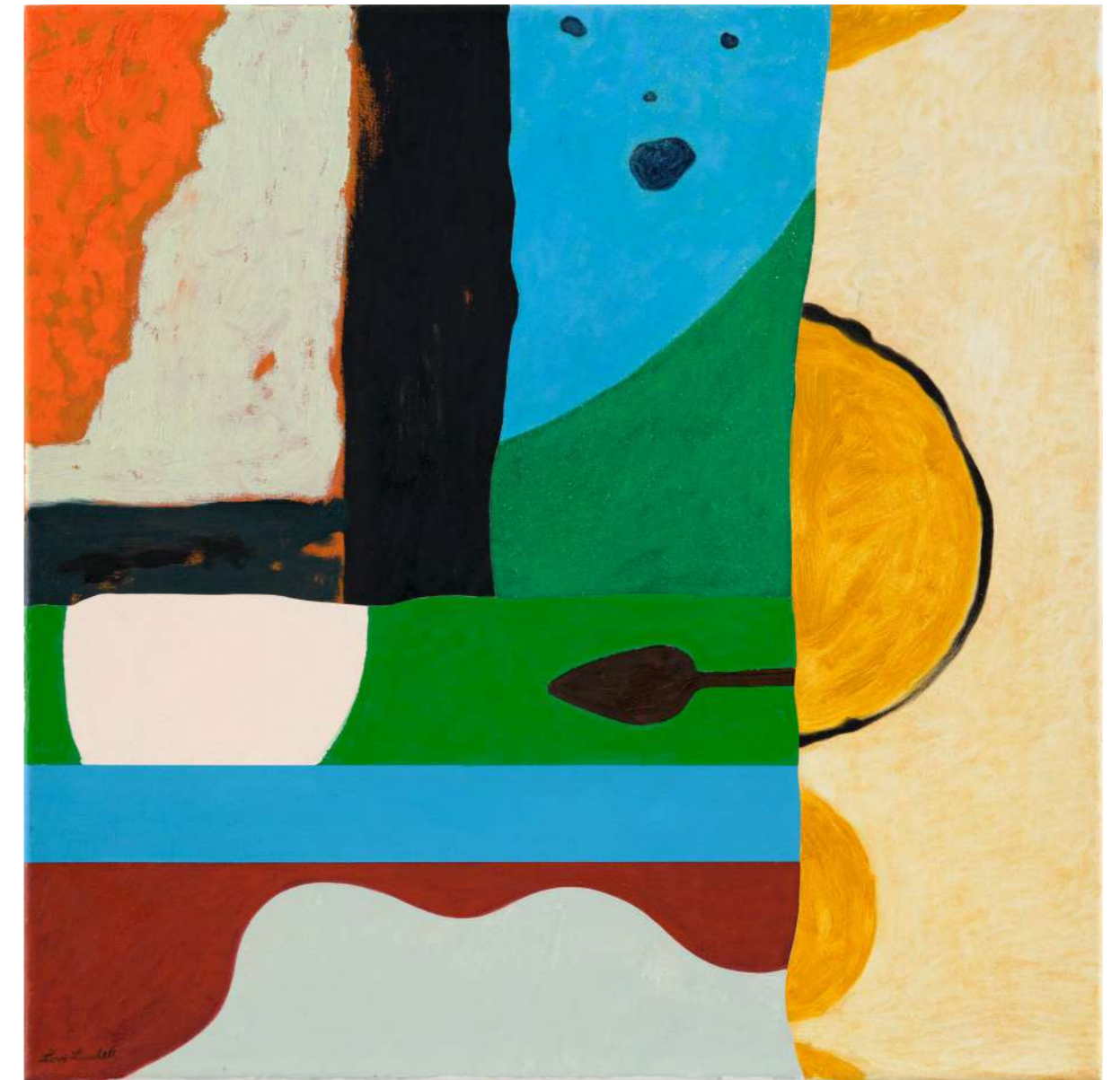
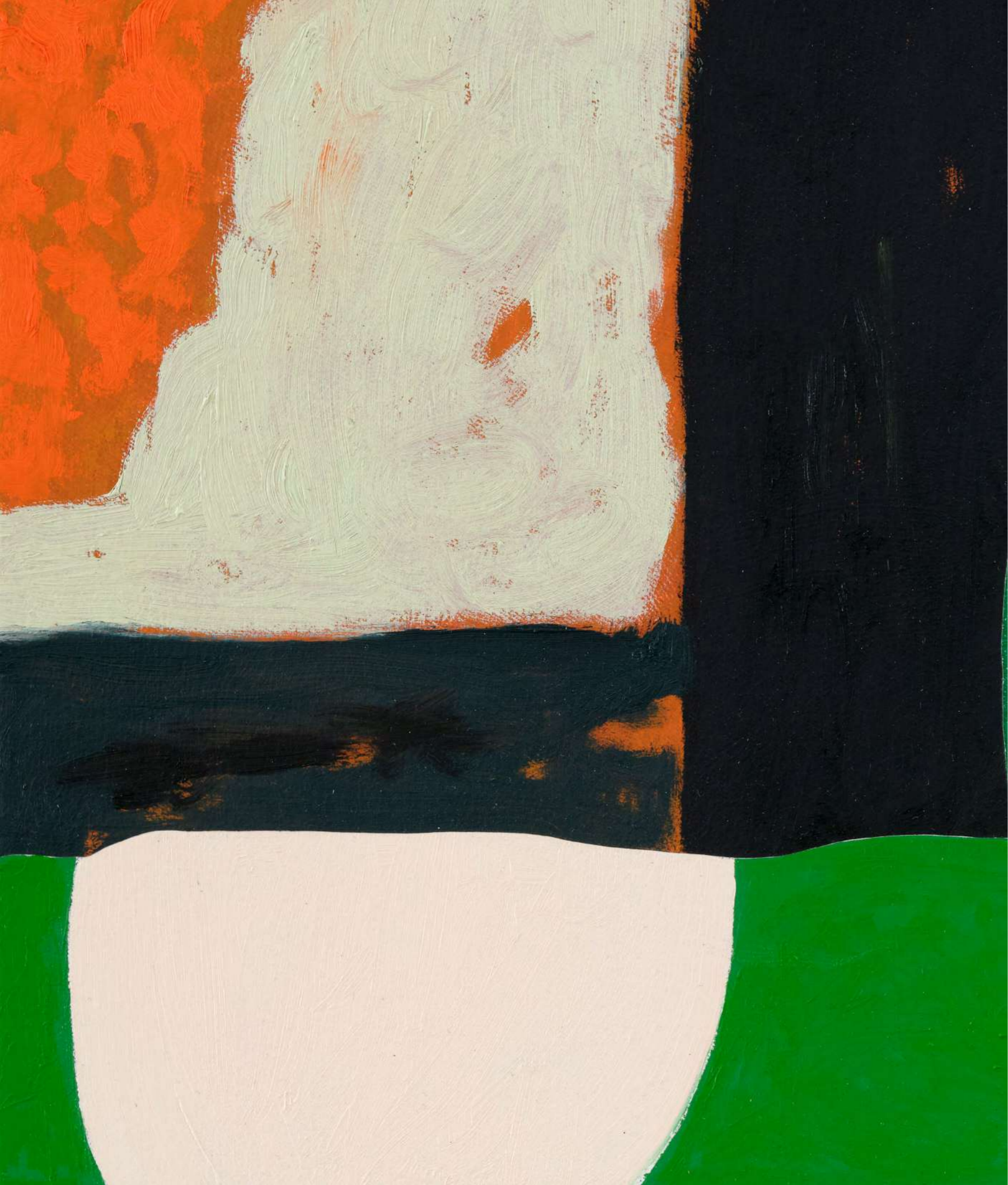

Vendetta, 2024, Olja på duk, 90 x 70 cm

Nedre Manilla, 2023, Olja på duk, 50 x 50 cm

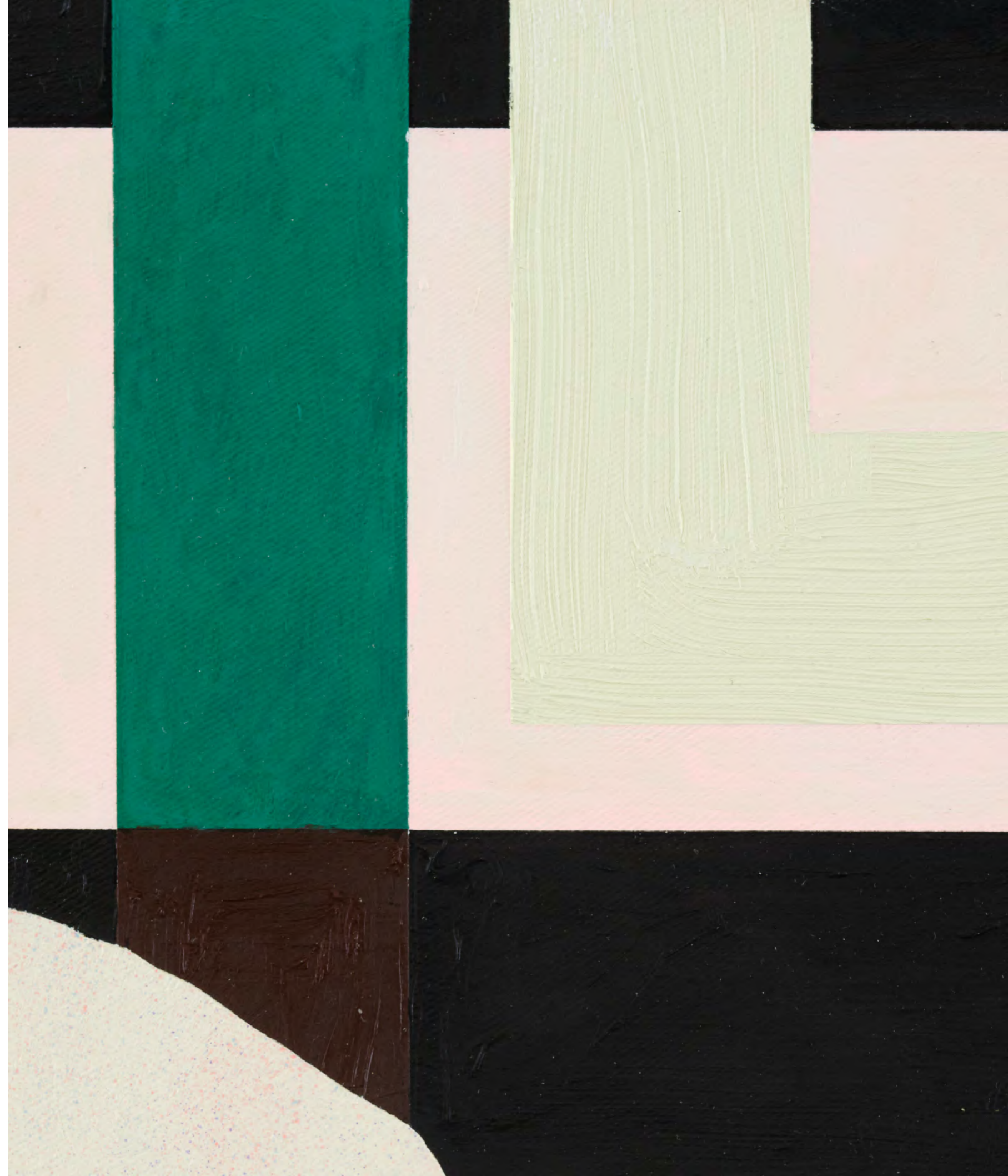

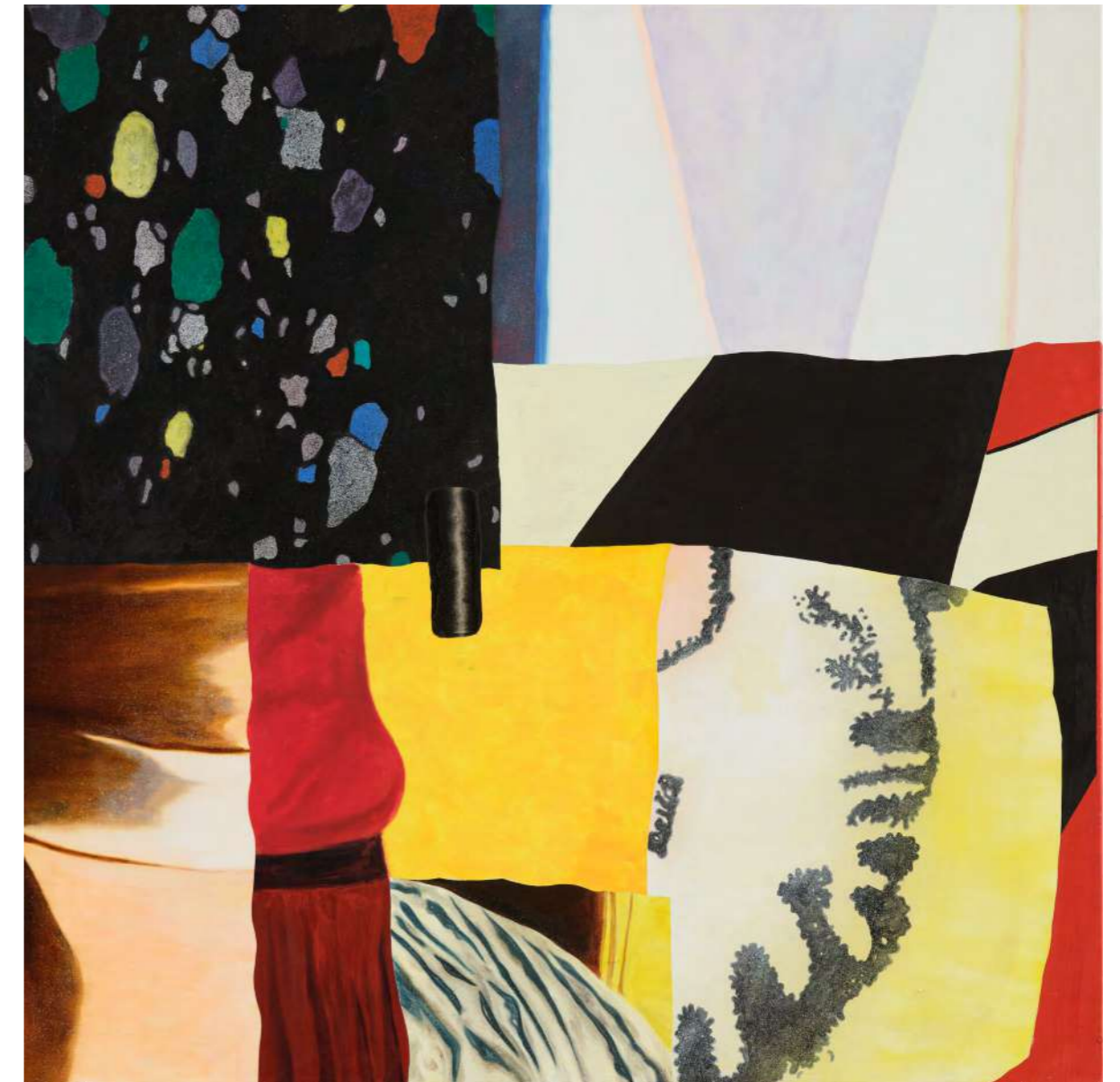

Grindslanten, 2023, Olja på duk, 50 x 50 cm

Milo, 2024, Olja på duk, 30 x 30 cm

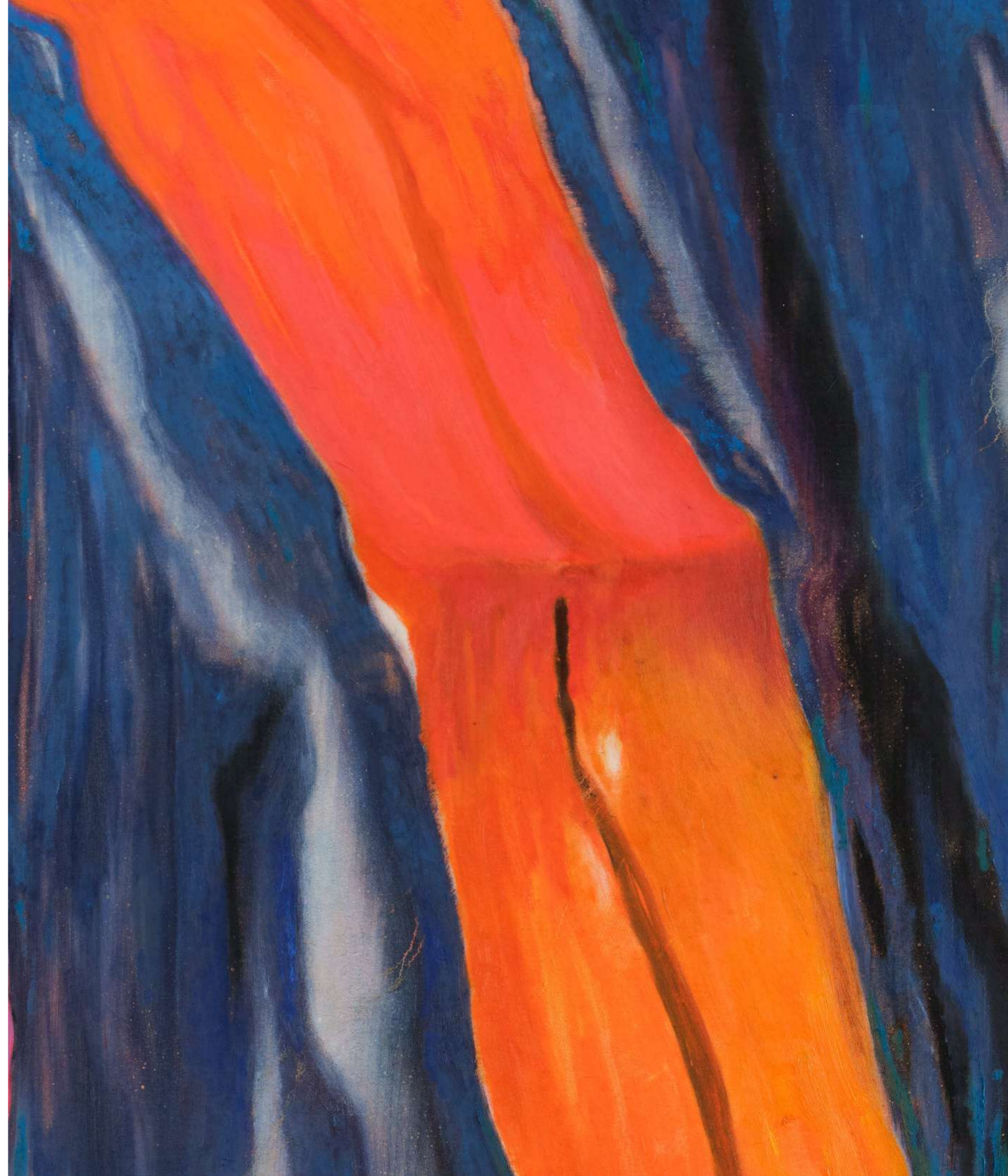

Serving a new master, 2024, Olja på duk, 90 x 90 cm

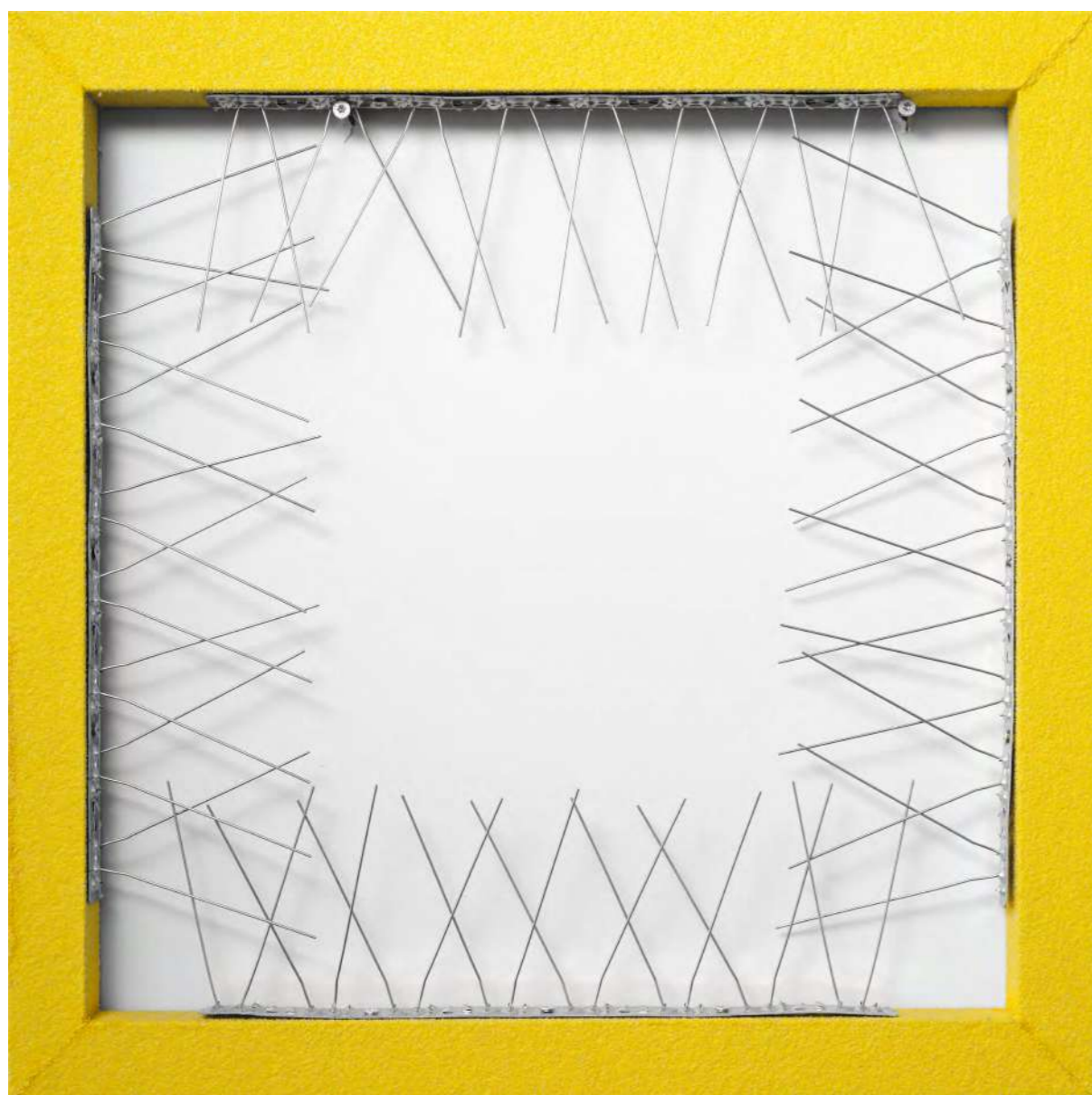
Poor mans version of me, 2024, Olja på duk, 170 x 140 cm

Death brings life, 2024, Blandteknik, 33 x 33 cm

Fools Gold I, 2024, Blandteknik, 33 x 33 cm, djup 3,5 cm

Fools Gold II, 2024, Blandteknik, 33 x 33 cm, djup 3,5 cm

Reverberation, 2023, Collage, teckning, 77 x 80 cm (oramad) / 91 x 93 cm (ramad)

On demon wings, 2023, Collage, teckning, 83 x 82 cm (oramad) / 94 x 93 cm (ramad)

LOVE LUNDELL

Född 1981 i Stockholm, Sverige
Bor och är verksam i Stockholm, Sverige

UTBILDNING

2005-10 Kunstverket, Trodheim, Norge
2002-04 Pernbys Målarskola, Stockholm, Sverige
2000-02 Nyckelviksskolan, Lidingö, Sverige

SEPARATUTSTÄLLNINGAR

2024 *OMEN*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
2023 *ON DEMON WINGS*, Åbo konstmuseum, Åbo, Finland
2022 *Orfeus Källare*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
2019 *Sentimentally Yours, The Red Forest*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
Sommarutställning, Dalslands Konstmuseum, Upperud, Sverige
2017 *Delta*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
2016 *The Living End*, Kunstresidenz, Bad Gastein, Österrike
2015 *Coming Attractions*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
Wetterling Gallery Showroom, Göteborg, Sverige
Insiktens offer & skymningslandet därefter, Värmlands Museum, Karlstad, Sverige
2014 *Cutup mixes, nature and landscapes, A forest & Den slöja som för människan täcker det tillkommande är vävd av barmhärtighetens hand*, Runö Kursgård, Åkersberga
Parafraaser på Brända Arv, Riche lilla baren, Stockholm, Sverige
2013 Galleri Blickpunkten, Robertsfors, Sverige
Brända Arv, Galleri Anna Thulin, Stockholm, Sverige
2012 *M:L:M:E:X:G:I:L*, Galleri Anna Thulin, Stockholm, Sverige
Riche, Stockholm, Sverige
Babylon, Stockholm, Sverige
2011 *Göteborgs Konstförening*, Göteborg, Sverige
Galleri Anna Thulin, Stockholm, Sverige
Babylon, Stockholm, Sverige
2010 Galleri ÖK, Värnamo, Sverige
Lilla Baren Riche, Stockholm, Sverige
2009 Rackarbacken, Stockholm, Sverige
Pet Sounds Bar, Stockholm, Sverige

GRUPPUTSTÄLLNINGAR

- 2021 *Ecco Homo*, Vargåkra Gård, Österlen, Sverige
- 2020 *The Easter Group Show*, Galleri Thomassen, Göteborg, Sverige
In Search of a Future to Come, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
- 2018 *Tillstånd*, Teckningsmuseet, Laholm, Sverige
Bar K, Berlin, Tyskland
Ever Ending Lights, Galleri Thomas Wallner, Simris, Sverige
Twentyfourseven, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige
- 2017 *Collectors Room*, Hamburg – Höhenrausch II, Tyskland
Polyfoni IV, Galleri Thomas Wallner, Simris, Sverige
- 2016 *Sliperiet*, Borgvik, Sverige
- 2015 Göteborgs konstförening, Göteborg, Sverige
- 2014 *Arkivhuset Smedjebacken*, Dalarna, Sverige
Polyfoni II, Galleri Thomas Wallner, Simris, Sverige
- 2013 *Polyfoni I*, Galleri Thomas Wallner, Simris, Sverige
- 2012 *Reconstructing Scenes*, Galleri Anna Thulin, Stockholm
- 2011 *Galleri Anna Thulin*, Stockholm, Sverige
Galleri Hangups, Republik, Stockholm, Sverige
Liljevalchs Vårsalong, Stockholm, Sverige
- 2010 *This must be the place*, Allmänna Galleriet, Stockholm, Sverige
MA utställning, Gråmølna, Trondheim, Norge
- 2009 *Trøndelag Senter for Samtidskunst TSSK*, Trondheim, Norge
- 2008 BA utställning, Gallery KIT, Trondheim, Norge
Artikel 27, Gallery KIT AMNESTY, Trondheim, Norge

STIPENDIER

- 2018 Konstnärsnämndens 2-åriga arbetsstipendium
- 2014 Stockholm stads kulturstipendium
Konstnärsnämndens arbetsstipendium

PRESS & PUBLIKATIONER

- 2019 *Sentimentally Yours, The Red Forest*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige, utställningskatalog
- 2017 Delta, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige, utställningskatalog
- 2016 Dagens Nyheter, *Jag hade knappt några kontakter i konstvärlden*, text Sofia Edgren, 22 April 2016

- 2015 *Coming Attractions*, Wetterling Gallery, Stockholm, Sverige, utställningskatalog
Konsten.net, *Love Lundell på Wetterling Gallery*, text Sebastian Johans, 27 Oktober 2015
Nya Wermlands Tidningen, *Love Lundells nedtonade färgskala*, text Mats Dahlberg, Januari 2015.
- 2014 Plaza Magazine, *Melankoli i Årsta*, text Sofia Edgren, November 2014
- 2013 Situation Stockholm #193, Stockholm, Sverige
Brända Arv, Anna Thulin Gallery, Stockholm, Sverige, utställningskatalog
This Must be the Place, 43 Contemporary Artists from Sweden

KONSTNÄRSRESIDENS

- 2016 Sommer Frische Kunst. Konstnarsresidens program, Bad Gastein, Österrike

KOMMISSIONSUPPDRAG

- 2019 Illustration, skivomslag, *End of conversation*, Maria Andersson
Human canvas, projekt för Stockholm Art Week, Stockholm, Sverige
- 2015 *Den sista måltiden*, Väggininstallation, Woodstockholm, Stockholm, Sverige
- 2014 Illustrationer, collage, skivomslag, *Kärleken har ingen tanke på oss*, Pontus de Wolfe
- 2013 Illustrationer, collage, skivomslag, *Trollkarlen från OZ*, Salem Al Fakir / Pontus de Wolfe
- 2012 Illustrationer, Miss World Magazine
- 2011 Bokomslag, *Allt är i rörelse*, Ulf Lundell
- 2010 Scenografi, Ulf Lundell, sommarturné
- 2005 Scenografi Ulf Lundell, Tyrol, Stockholm, Sverige
- 2004 Målning/häfte CD, *Ok Baby Ok*, Ulf Lundell

SAMLINGAR

- Åbo Konstmuseum, Finland
Statens Konstråd, Sverige
Stockholms Läns Landsting, Sverige
Katrineholms Kommun, Sverige
Nordeas Konstförening, Sverige
Svenska Ambassaden i Havanna, Kuba
Falkenbergs Kommun, Sverige
Ernst & Youngs Konstförening, Sverige

Tack till

Sofia Edgren, Johanna Örnberg, Björn Wetterling, Gabor Palotai och Tobias Thorell

Love Lundell

Omen

Redaktör: Johanna Örnberg

Artikel: Sofia Edgren

Fotograf: Jean-Baptiste Beranger

Design: Gabor Palotai Design

Tryck: Taberg Media Group AB

ISBN: 978-91-527-9793-8

Wetterling Gallery

Kungsträdgården 3, Stockholm

info@wetterlinggallery.com, +46 8 10 10 09